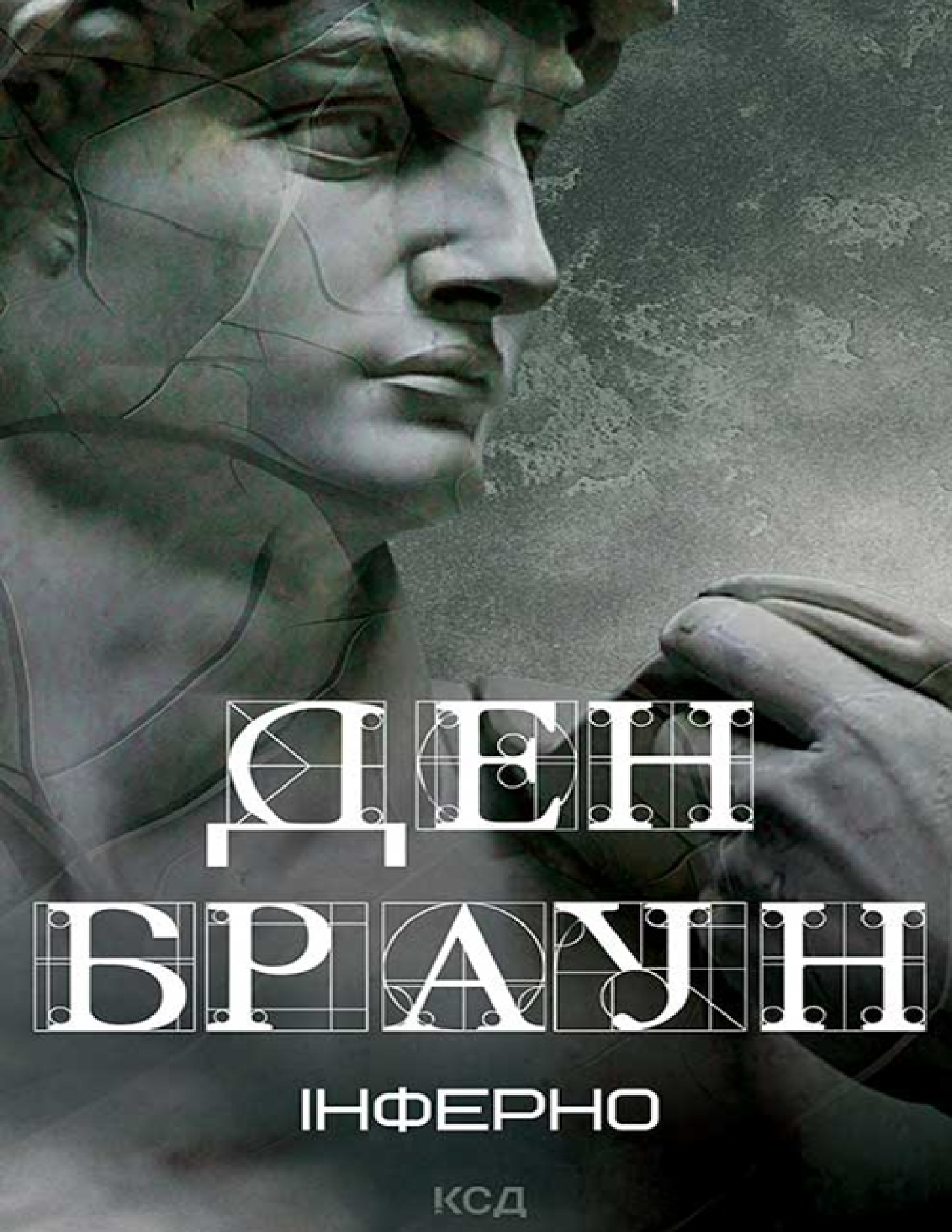

Інферно

КУПИТИ

Запаморочливі пригоди, загадкові символи, небезпечні таємниці у кращих традиціях «Коду да Вінчі»!

Професор Ленґдон прийшов до теми у лікарні у Флоренції. Як він опинився тут? Чому його хотіли вбити? І як він потрапив до італійського міста, сповненого стародавніх секретів? Роберт нічого не пам'ятає. Лише в моторошних видіннях він бачить жінку з дивним амулетом, яка благає про допомогу. А в кишені знаходить вказівку на картину Боттічеллі «Мапа пекла». Але картину дивно змінено... Зашифровані у витворах мистецтва послання, таємні тунелі і новітні технології - ось що чекає Ленґдона та його помічницю Сієнну на шляху до розкриття загадки божевільного генія. Та невідомий ворог випереджає їх на крок...

ДЕН

БРАУН

ИНФЕРНО

КСД

DAN
BROWN
INFERNO

A Novel

ДЕН
БРАУН
ИНФЕРНО

Роман

ХАРКІВ
2024 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0776-0 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Brown D. *Inferno : A Novel* / Dan Brown. — New York : Doubleday, 2013. — 480 p.

Переклад з англійської *Володимира Горбатька*

Дизайнер обкладинки *Марія Максимів*

Браун Д.

Б87 Інферно : роман / Ден Браун ; переклад з англ. В. Горбатька. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 544 с.

ISBN 978-617-15-0618-3

ISBN 978-0-385-53785-8 (англ.)

Гарвардський професор симвології Роберт Ленгдон приходить до тьми в лікарні у Флоренції. Він не пам'ятає, як опинився тут, де був останні тридцять шість годин. А найголовніше — не розуміє, чому його хочуть вбити. Можливо, відповідь на це схована в таємничому циліндрі, який Ленгдон знаходить у своїх речах. Разом із лікаркою Сієнною Брукс професор змушений тікати. Він знаходить першу підказку — репродукцію картини Боттічеллі «Мапа Пекла». Але чому вона дещо відрізняється від оригіналу? Розгадку Ленгдон і Брукс знайдуть у текстах Данте Аліг'єрі, у витворах мистецтва, на вуличках Флоренції, у таємничих тунелях міста... Звісно, якщо вбивця в чорному не добереться до них раніше.

УДК 821.111(73)

© Dan Brown, 2013

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2013

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2024

Ця книжка — художній твір. Імена людей, назви фірм, установ, місця́, події, випадки й епізоди є плодом авторської уяви або взяті з інших художніх творів. Будь-яка схожість із реальними особами, живими чи мертвими, подіями та місцями є суто випадковою.

Подяки

Низько вклоняюся й щиро дякую!

Як і завжди, у першу чергу моєму редакторові та доброму приятелеві Джейсону Кауфману за його відданість та хист... але здебільшого за його невичерпний добрий настрій.

Моїй надзвичайній дружині Блайт за її любов та терплячість під час творчого процесу, а також за її приголомшливу інтуїцію й доброзичливість як редактора «переднього краю».

Моїй невтомній вірній подрузі Гайді Ланж за те, що вправно впоралася з *більшою* кількістю зустрічей та розмов на *більшу* кількість тем та в *більшій* кількості країн, аніж можна собі уявити. Я їй нескінченно вдячний за професійність та енергійність.

Усій команді видавництва «Doubleday» за ентузіазм, творчу жилку та зусилля, докладені до видання моїх творів. А особливо я вдячний Сюзанні Герц (за те, що носить багато капелюшків... і носить їх елегантно), Біллу Томасу, Майклу Віндзору, Марії Кареллі, Лорен Гайленд, а також Соні Меті, Тоні Чіріко, Кеті Трегер, Енн Месіт та Маркусу Доулу за те, що вони завжди готові допомогти. А ще моя подяка надзвичайним людям із відділу продажу видавничої групи «Random House»... вони просто неперевершені!

Моєму мудрому радникові Майклу Раделу за його абсолютну інтуїцію в усіх справах — великих та маленьких, — а також за його дружбу.

Моїй незамінній помічниці Сюзанні Морхаус за її вишукані люб'язність і жвавість; без неї все занурилося б у хаос.

Усім моїм приятелям із фірми «Transworld», зокрема Білу Скотту-Керру за його творчий підхід, допомогу та підбадьорливі поради, а також Гейл Рібак за її чудові керівні вказівки.

Моєму італійському видавцеві — видавничій групі «Mondadori», а особливо Рікі Кавалеро, П'єрі Гусані, Джованні Дутто, Антоніо Франчіні та Клаудії Шой; моєму турецькому видавцеві — видавничій компанії «Altın Kitaplar», зокрема Ої Альпар, Ердену Геперу та Бату Бозкурту за важливі послуги, надані у зв'язку з місцями, де розгортаються події цієї книги.

Моїм унікальним видавцям у всьому світі за їхній ентузіазм, важку й наполегливу працю та відданість справі.

Леону Ромеро-Монтальво та Лючано Гульєльмі за їхню майстерну роботу з лондонськими та міланськими перекладацькими вебсторінками.

Талановитому фахівцеві — доктору Марті Альварес Гонсалес за те, що провела з нами багацько часу у Флоренції та Венеції, унаочнюючи мистецтво та архітектуру цих міст.

Незрівнянному Мауріціо Пімпоні за все, що він зробив задля полегшення й покращення нашої поїздки до Італії.

Усім історикам, гідам та фахівцям, котрі щедро приділили мені час у Флоренції та Венеції, щоб поділитися своїми знаннями: Джованні Рао та Еудженії Антонуччі з бібліотеки Лауренціана, Серені Піні та персоналу Палацо Веккіо; Джованні Джусті з галереї Уффіці; Барбарі Фідері з баптистерію та флорентійського собору Санта-Марія дель Фіоре (Дуомо); Етторе Вітто та Массімо Біссону з базиліки Сан-Марко; Джорджіо Тальяферо з Палацу дожів; Ізабеллі ді Леонардо, Елізабет Керол Консаварі та Елені Свальдуз із Венеції; Анналізі Бруні й усьому персоналу Національної бібліотеки Сан-Марко; я також висловлюю мої щирі подяки тим багатьом людям, яких я не згадав у цьому скороченому списку.

Ракель Ділон і Стефані Бельман із літературної агенції «Sanford J. Greenburger Associates» за все, що вони роблять як тут (у США), так і за кордоном.

Винятково талановитим знавцям доктору Джорджу Абрагаму, доктору Джону Трінору і доктору Бобу Гельму за їхні висококваліфіковані наукові поради.

Моїм першим читачам, які забезпечували об'єктивність бачення та перспективу впродовж усього процесу роботи: Греґу Брауну, Діку та Конні Браунам, Ребеці Кауфман, Джері та Олівії Кауфманам, а також Джону Чаффі.

Знавцю вебсторінок Алексу Кеннону, котрий, разом із командою агенції «Sanborn Media Factory», підтримує належний градус активності у світі інтернету.

Джаду й Кеті Греґам за те, що надали мені тихий притулок у Грін Гейблз, коли я дописував завершальні розділи цієї книги.

Пречудовим інтернет-ресурсам «Princeton Dante Project», «Digital Dante» та «The World of Dante» Колумбійського університету.

Найбільш моторошні місця в пеклі приберігаються для тих, хто залишається байдужим у час моральної кризи.

ФАКТ:

Згадані в цьому романі мистецькі твори, а також літературні, наукові та історичні посилання є справжніми.

Консорціум — це реальна організація зі своїми офісами в семи країнах. Із міркувань конфіденційності та безпеки її назву змінено.

Інферно (пекло) — це підземний світ в епічній поемі Данте Аліг'єрі, де пекло змальовується у вигляді ретельно структурованого царства, заселеного істотами, відомими як «привиди» — безтілесні душі, застряглі між життям і смертю.

Пролог

Я — Привид.

Я тікаю крізь шумливе місто,

Продираючись крізь віковічні горе та скорботу.

Захеканий, я пробираюсь берегом ріки Арно... звертаю ліворуч на віа де Кастеллані та прямую на північ, криючись у затінку палацу Уффіці.

Та вони не відстають від мене.

Вони полюють на мене з безжальною рішучістю, і їхні кроки лунають дедалі гучніше.

Вони переслідують мене роками. Їхня впертість загнала мене до підземного світу... змусила жити в чистилищі... вовтузитись натужно в підпіллі, мов підземна потвора.

Я — Привид.

Тут, на поверхні землі, я піднімаю очі, дивлячись на північ, але не можу взріти прямого шляху до порятунку... бо Апеннінські гори застують мені перше вранішнє світло.

Я проходжу поза палацом із його зубчастою вежею та годинником з однією стрілкою... прослизав поміж ранкових торговців на п'яца ді Сан-Фіренце з їхніми хрипкими голосами та подихом, у якому відчувається запах *лампредотто*¹ та смажених оливков. Перетнувши вулицю перед палацом Барджелло, я йду найкоротшим шляхом до вежі Флорентійського абатства і впираюся в залізну браму біля підніжжя сходів.

А отут треба відкинути найменші вагання.

Я натискаю на ручку й заходжу до проходу, із якого, я певен, мені вже не буде вороття. Я підганяю свої налиті свинцем ноги вгору, вузькими сходами... піднімаюся до неба гладенькими мармуровими сходишками, вичовганими й подряпанними.

Знизу долітає відлуння голосів. Благальних голосів.

Вони вже позаду мене, вони наближаються вперто й невмолимо.

Вони не розуміють, що має статися... не розуміють, що я для них зробив!

Яка невдячна країна!

Я піднімаюся вище, і на мене тиснуть видіння... хтиві тіла, що звиваються під вогняним дощем, пожадливі душі, що плавають у фекаліях, зрадливі негідники, що застигли в крижаних лещатах сатани.

Долаючи останні сходинки, я, погойдуючись і мало не мертвий, виходжу нагору, у вологе ранкове повітря. Кидаюся до високої, із мене заввишки, стіни і вдивляюся крізь вузькі бійниці. Далеко внизу лежить благословенне місто, у якому я знайшов притулок і захист від тих, хто виштовхнув мене у вигнання.

А голоси за спиною гукають, підходячи дедалі ближче:

— Те, що ти зробив, — це божевілля!

Божевілля породжує божевілля.

— Заради всього святого, — гукають вони, — скажи, де ти його сховав?

Саме заради всього святого я вам цього не скажу.

І ось я стою, загнаний у куток, притиснувшись спиною до холодного каменю. Вони зазирають вглиб моїх зелених очей, вираз їхніх облич стає похмурим, вони вже не намагаються заманити й обдурити, вони погрожують:

— Ти ж знаєш наші методи. Ми здатні змусити тебе розповісти, де воно сховане.

Саме через це я й видерся мало не до небес, рятуючись від вас.

А внизу, запаморочливо далеко внизу піді мною, червоні черепичні дахи розпливлися передмістям, наче море вогню, освітлюючи прекрасну землю, якою колись мандрували гіганти... Джотто, Донателло, Брунеллескі, Мікеланджело, Боттічеллі.

Я трохи підсунувся — пальці ніг торкнулися краю.

— Спускайся! — кричать вони. — Ще не пізно!

О свавільні невігласи! Невже ви не здатні узріти майбутнє? Невже ви не здатні збагнути велич та красу мого витвору? І потребу в ньому?

Я з радістю зроблю цю завершальну жертву... а разом із нею знищу вашу останню надію знайти те, що ви шукаєте.

Вам нізащо не вдасться вчасно віднайти його.

А внизу, на відстані ста футів, брукований майдан манить мене, мов прекрасна дрімотна оаза. От якби мати більше часу... але час — це єдина річ, яку не здатні здобути навіть мої чималі статки.

У ці завершальні секунди я дивлюся вниз на майдан і помічаю образ, який спантеличує мене.

Я бачу твоє обличчя.

Ти вдивляєшся в мене із затінку. Твої очі сумні, однак я бачу в них благоговійну шанобливість до того, що я звершив. Ти розумієш, що я не маю вибору. Заради любові до людства я мушу захистити мій шедевр.

Він зростає навіть тепер... вичікує... нуртує під червоними, мов кров, водами лагуни, у якій не віддзеркалюються зірки.

Тож я відводжу погляд від твоїх очей і спрямовую його вгору, до обрію. Стоячи високо над цим світом, що зігнувся під тягарем власних проблем, я висловлюю своє останнє прохання.

Любий Боже! Молюся Тобі, щоби світ пам'ятав мене не як жахливого грішника, а як славетного рятівника, яким я є насправді, і Тобі це відомо. Молюся, щоби Людство збагнуло, який дарунок я йому залишаю.

Мій дарунок — це майбуття.

Мій дарунок — порятунок.

Мій дарунок — пекло.

З цими словами я шепочу: «Амінь!» — і ступаю останній крок у безодню.

¹ Популярна у Флоренції м'ясна страва з коров'ячого шлунка. (Тут і далі — прим. ред.)

Розділ 1

Спогади вирисувалися повільно... наче бульбашки, що виринають на поверхню з темряви бездонного колодязя.

Жінка під вуаллю.

Роберт Ленґдон вдивлявся в неї з протилежного боку річки, бурхлива вода якої була червона від крові. Жінка стояла на далекому березі, повернувшись до нього, непорушна й серйозна, а її лице затуляла вуаль. У руці вона стискала *тенію* — тканинну стрічку, яку підняла на честь моря трупів, що лежали побіля її ніг. Запах смерті витав повсюди.

— Шукай, — прошепотіла жінка. — І знайдеш.

Ленґдону ті слова почулися так, наче він сам вимовив їх у себе в голові.

— Хто ти? — гукнув він, але голос його не мав звуку.

— Час спливає, — прошепотіла вона. — Шукай — і знайдеш.

Ленґдон ступив крок до ріки й побачив, що вода її червона, мов кров, і занадто глибока, щоб перейти на той бік. Коли Ленґдон знову підняв очі на жінку під вуаллю, людських тіл під її ногами побільшало. Тепер їх уже сотні, може, тисячі, декотрі були й досі живі, вони звивалися в агонії, помираючи страхітливою, немислимою смертю: їх спопеляв вогонь, поглинали фекалії, вони гинули, пожираючи одне одного. Він чув їхні сумні стражденні зойки, що розліталися понад водою.

Жінка рушила до нього, випроставши тендітні руки так, наче благала про допомогу.

— Хто ти?! — знову вигукнув Ленґдон.

У відповідь жінка повільно підняла руку до голови і зняла вуаль, що затуляла її обличчя. Вона виявилася напрочуд гарною, однак старшою, аніж Ленґдону спочатку здалося: за шістдесят, статечна й сильна, наче статуя, не підвладна часу. Жінка мала мужнє підборіддя, очі, які наче дивилися з глибини душі, і довге сріблясто-сиве волосся, що каскадом кучерів спадало їй на плечі. На шиї в неї висів амулет із лазуриту — змія, що обвилася довкола жезла.

Ленґдону здалося, що він її знає... і довіряє їй.

Але ж звідки він її знає? І чому довіряє?

Ось жінка показала на чийсь дві ноги, що, конвульсивно сіпаючись, вистромилися з-під землі стопами догори; вочевидь, вони належали бідоласі, якого свого часу поховали головою вниз, закопавши по пояс. На блідому стегні того чоловіка виднілася єдина літера — R.

«R? — подумав Ленгдон, вагаючись. — Це що... Роберт², чи як? Це що — я?»

Та з обличчя жінки зрозуміти що-небудь було неможливо.

— Шукай — і знайдеш, — повторила вона.

Раптом вона почала випромінювати біле світло... воно ставало дедалі яскравішим. Усе її тіло сильно завібрувало, а потім вона вибухнула з громовим гуркотом, розлетівшись на тисячі скалок світла.

Ленгдон рвучко сіпнувся й прокинувся від власного крику.

Кімнату заливало яскраве світло. Він був сам. У повітрі висів гострий запах медичного спирту, і десь тихо дзижчав апарат штучного кровообігу, попискуючи в унісон із його серцем. Ленгдон спробував поворухнути правою рукою, але різкий біль зупинив його. Він зиркнув униз і побачив крапельницю, що впилася в шкіру його передпліччя.

Пульс Ленгдона пришвидшився, і апарат, підтримуючи ритм, запищав частіше.

«Де я? І що зі мною трапилося?»

У його потилиці пульсував тупий біль. Ленгдон обережно потягнувся вільною рукою й помацав голову, намагаючись визначити, звідки йшов біль. Під скуйовдженим волоссям він виявив тверді шишечки швів; їх було з десятків, і їх вкривали шкірочки засохлої крові.

Ленгдон заплющив очі, намагаючись пригадати нещасливий випадок.

І не пригадав нічого. Повна порожнеча.

«А ти поміркуй».

Та однаково лише темрява.

У кімнату поспіхом увійшов чоловік у медичному халаті, явно стривожений пришвидшеним ритмом серцевого монітора Ленгдона. Він мав кудлату бороду, кущасті вуса та добрі очі, які випромінювали задумливий спокій із-під густих брів.

— Що... сталося? — ледь вичавив із себе Ленгдон. — Зі мною трапився якийсь нещасливий випадок?

Бородань притиснув палець до своїх губ і так само поспіхом вийшов у коридор, гукаючи когось.

Ленґдон повернув голову, але цей рух пронизав його різким і гострим болем, який розійшовся по всій черепній коробці. Він кілька разів глибоко вдихнув, чекаючи, поки біль мине. І почав потихеньку, методично вивчати своє стерильне довкілля.

Шпитальна палата з одним ліжком. Квітів не було. Медичних карток також. На столі, що стояв неподалік, Ленґдон побачив свою одягу, складену в пластиковий пакет. Одяга була заляпана кров'ю.

«О Господи. Напевне, трапилося щось дуже серйозне».

Потім дуже повільно Ленґдон повернув голову до вікна біля свого ліжка. Надворі було поночі. Усе, що він зміг побачити у склі, — це власне віддзеркалення: якийсь блідий, мов крейда, виснажений незнайомиць, оточений медичною апаратурою, приєднаний до неї трубочками і дротами.

Із коридору наблизилися голоси, і Ленґдон знову спрямував погляд на кімнату. Лікар повернувся, але цього разу з жінкою.

На вигляд їй було тридцять із невеличким гаком. На ній був синій медичний халат, а своє русаве волосся вона зібрала назад у товстий «кінський хвіст», який розгойдувався в такт її крокам.

— Я лікарка Сієнна Брукс, — сказала жінка, входячи до палати й усміхаючись Ленґдону. — Сьогодні я чергуватиму разом із лікарем Марконі.

Ленґдон слабо кивнув.

Висока й струнка, лікарка Брукс рухалася впевненою ходою спортсменки. Навіть у безформному халаті вона здавалася граціозною й гнучкою, мов лозинка. Ленґдон побачив, що, попри повну відсутність косметики, шкіра її обличчя надзвичайно гладенька, хоча й з однією вадою — родимкою над губою. Очі жінки мали м'який брунатний колір, але були незвично пронизливими, наче їм довелося побачити надзвичайно багато, як для людини її віку.

— Лікар Марконі не дуже добре володіє англійською, — сказала вона, сідаючи біля Ленґдона, — і він попрохав мене заповнити вашу картку пацієнта. — Із цими словами жінка знов усміхнулася йому.

— Дякую, — хрипко каркнув Ленґдон.

— Отже, — почала вона діловитим тоном, — як вас звуть?

Він відповів не одразу:

— Роберт... Ленгдон.

Лікарка присвітила йому в очі ручкою-ліхтариком.

— Де працюєте?

Цю інформацію довелося пригадувати ще довше.

— Професор... історії мистецтва... і символики. Гарвардський університет.

Лікарка Брукс спантеличено опустила ліхтарик. Лікар із кущастими вусами та бровами був спантеличений не менше за неї.

— Ви американець?

Ленгдон кинув на неї ніяковий погляд.

— Річ у тім, що... — Жінка замовкла, вагаючись. — Коли вас привезли сюди сьогодні ввечері, при вас не було посвідчення особи. На вас був твідовий костюм і туфлі-мокасини, тому ми вирішили, що ви британець.

— Я американець, — запевнив її Ленгдон, надто виснажений, щоб пояснювати, чому він віддає перевагу якісно скроєному одягу.

— У вас щось болить?

— Голова, — відповів Ленгдон, відчуючи, як посилюється гупання крові у його черепній коробці від яскравого світла ліхтарика. Слава Богу, лікарка вже поклала його до кишені та натомість торкнулася зап'ястя Ленгдона, щоб помацати його пульс.

— Ви закричали й прокинулися, — сказала жінка. — Як ви гадаєте чому?

Ленгдону на мить пригадалося дивне видіння жінки під вуаллю на купі тіл, що звивалися в агонії. *Шукай — і знайдеш.*

— Мені наснився кошмар.

— Про що?

Ленгдон розповів.

Лікарка Брукс із байдужим виразом обличчя щось записала на планшеті.

— А ви не маєте якогось пояснення щодо причини появи того лячного видіння?

Ленгдон попорпався в пам'яті і похитав головою, яка знову запульсувала сильним болем на знак протесту.

— Гаразд, пане Ленгдон, — сказала жінка, роблячи нотатки на планшеті. — Декілька стандартних запитань. Який сьогодні день тижня?

Ленґдон на мить задумався.

— Сьогодні субота. Пригадую, як сьогодні я йшов університетським містечком... ішов на вечірні лекції, а потім... а потім... я більше нічого не пам'ятаю. Може, я упав?

— Про це поговоримо пізніше. Вам відомо, де ви є?

Ленґдон висунув найімовірніше припущення:

— У масачусетській лікарні?

Лікарка Брукс зробила ще одну нотатку у своєму планшеті.

— А чи не хотіли б ви з кимось побачитися? Може, покликати дружину? Дітей?

— Ні, не треба. У мене нікого немає, — інстинктивно відповів Ленґдон. Йому завжди подобалися самотність і незалежність, які забезпечував обраний ним самим статус холостяка, хоча тепер він мусив визнати, що хотів би побачити біля свого ліжка чиєсь знайоме обличчя. — Можна було б покликати декого з моїх колег, але все гаразд, я почуваюся нормально.

Лікарка Брукс скінчила писати, і до нього підійшов лікар Марконі. Пригладивши свої куцасті брови, він видобув із кишені маленький диктофон і показав його лікарці Брукс. Вона з розумінням кивнула й знову обернулася до пацієнта.

— Пане Ленґдон, коли вас сьогодні привезли, ви знову й знову бурмотіли те саме.

Вона поглянула на Марконі. Той підняв диктофон і натиснув на кнопку.

Запис увімкнувся, і Ленґдон почув власний голос, загальмований і неслухняний, мов у п'яного. Він знову й знову мимрив ту саму фразу: «Ду... вибачаюсь. Ду... вибачаюсь».

— Мені здається, — озвалася жінка, — що то ви хотіли сказати «Дуже вибачаюсь».

Ленґдон погодився, але цього епізоду він не пам'ятав.

Лікарка Брукс увіп'ялася в нього бентежно прискіпливим поглядом.

— Чи не пригадуєте ви, чому ви це казали? За що вибачалися?

Ленґдон заглибився в темне провалля своєї пам'яті — і знову побачив там жінку під вуаллю. Вона стояла на березі ріки з червоною, мов кров, водою, оточена людськими тілами. Сморід смерті знову повернувся.

Раптом на Ленґдона накотилося інстинктивне відчуття небезпеки... і ця небезпека загрожувала не лише йому, а всім. Монітор його серця пришвидшено запищав. М'язи Ленґдона напружилися, і він спробував сісти в ліжку.

Лікарка Брукс швидко поклала йому на груди свою сильну руку й рішуче притиснула назад до ліжка. Вона кинула блискавичний погляд на колегу-бороданя, той підійшов до столика й швидко щось там зробив.

Лікарка Брукс нахилилася над Ленґдоном і перейшла на шепіт:

— Пане Ленґдон, тривога — це звичайний стан при травмах голови, але вам потрібно стримувати пульс. Не рухайтесь. Не збуджуйтеся. Просто лежіть і відпочивайте. Усе буде гаразд. Пам'ять поволі повернеться до вас.

А бородань уже повернувся зі шприцом і подав його лікарці Брукс. Вона впорснула його вміст у крапельницю Ленґдона.

— Це м'який заспокійливий засіб, який допоможе вам розслабитися, — пояснила вона, — і дещо вгамує біль. — Лікарка Брукс підвелася, збираючись іти. — У вас усе буде гаразд, пане Ленґдон. Просто спіть — і все. Якщо вам щось знадобиться, натисніть на кнопку біля вашого ліжка.

Вона вимкнула світло й разом із бородатим лікарем вийшла з палати.

У темряві, яка заповнила кімнату, Ленґдон відчув, як препарат майже миттєво потрапив до його судинної системи і потягнув його назад до того глибокого колодязя, із якого він нещодавно виринув. Він спробував боротися з цим відчуттям, силоміць змушуючи себе лежати з розплющеними очима в темній кімнаті. Потім спробував сісти в ліжку, але його тіло було наче чавуном налите.

Він повернув голову й знову побачив перед собою вікно. Світло було вимкнене, тому віддзеркалення його обличчя у склі зникло і його змінив далекий обрій, освітлений вогнями ліхтарів.

На тлі шпилів і куполів поле зору Ленґдона заступав один-єдиний царствений фасад. То була приголомшлива кам'яна споруда фортеці із зубчастим парапетом і вежею триста футів заввишки, яка розширювалася нагорі, утворюючи зубчастий виступ із бійницями.

Ленґдон рвучко сів у ліжку, і голова його вибухнула болем. Долаючи пекучий пульсуючий біль, він зосередив погляд на цій вежі.

Він добре знав цю середньовічну споруду.

Вона була одна-єдина в усьому світі.

І, на жаль, була вона розташована за чотири тисячі миль від Массачусетсу.

А за вікном, невидима в затінку віа Торрегаллі, кремезна жінка легко зіскочила з мотоцикла BMW і рушила напруженою ходою пантери, що вистежує свою здобич. Її коротко підстрижене волосся, зроблене зачіскою в стилі «шипи», стирчало над піднятим коміром чорної мотоциклетної куртки. Помацавши пістолет із глушником, вона втупилася у вікно палати Роберта Ленґдона, де щойно згасло світло.

Сьогодні ввечері її початковий план зазнав жахливого краху.

Варто було одній голубці протуркотіти — і все пішло шкереберть.

Тепер вона повернулася, щоб закінчити невиконане завдання.

2 Robert (англ.).

Розділ 2

«Невже я у Флоренції?»

У голові Роберта Ленґдона гупало. Він уже сидів, випрямивши спину, у шпитальному ліжку й безперервно тиснув пальцем на кнопку виклику. Попри заспокійливе, яке вже встигло потрапити йому в кров, серце професора шалено калатало.

Лікарка Брукс поспіхом увійшла до палати, вимахуючи своїм «кінським хвостом».

— Щось трапилося?

Ленґдон отетеріло похитав головою.

— Я... я в Італії?

— От і добре, — сказала жінка. — Ви вже пригадуєте.

— Ні! — скрикнув Ленґдон, показуючи у вікно на величну споруду, що вивищувалася вдалині. — Просто я впізнав Палацо Веккіо.

Лікарка Брукс знову ввімкнула світло, і флорентійський обрій зник. Підійшовши до ліжка, вона сказала тихим голосом:

— Пане Ленґдон, не хвилюйтеся. У вас амнезія середньої тяжкості, але лікар Марконі запевняє, що функції вашого мозку в порядку.

До кімнати влетів бородатий лікар, вочевидь, він теж почув дзвінок виклику. Поглянув на покази серцевого монітора Ленґдона, а молода лікарка тим часом швидко пояснювала йому італійською — мовляв, Ленґдон став *agitato*, бо дізнався, що він в Італії.

«*Agitato*? Збуджений? — обурено подумав Ленґдон. — Не збуджений, а радше отетерілий!» Адреналін, що хлинув у його судини, уже почав свою війну із заспокійливим.

— Що зі мною трапилося? — суворо спитав він. — І який сьогодні день тижня?

— Та все нормально, — відповіла жінка. — Тепер передсвітанковий ранок. Сьогодні понеділок, вісімнадцяте березня.

«Понеділок. — Ленґдон змусив свій зболений мозок повернутися до останніх образів, які міг пригадати: він іде сам-один у прохолодній темряві університетського містечка в Гарварді, щоб прочитати вечірні суботні лекції. — Це було два дні тому?! — Професор спробував пригадати хоч що-небудь, що трапилося під час лекцій чи опісля них,

і гостре відчуття паніки охопило його. — Я не можу пригадати нічого». Серцевий монітор знову пришвидшено запищав.

Лікар Марконі почухав бороду й заходився налаштовувати медичне приладдя, а лікарка Брукс знову всілася поруч із Ленгдоном.

— Ви видужаєте, усе буде нормально, — запевнила вона його лагідним і тихим голосом. — Ми діагностували у вас ретроградну амнезію, якою вельми часто супроводжуються травми голови. Можливо, ваші спогади кількох останніх днів будуть сплутаними або взагалі відсутніми, але ваш мозок не зазнав непоправної шкоди. — Вона зробила невеличку паузу. — Ви пам'ятаєте моє ім'я? Я вам його сказала, коли увійшла.

Ленгдон на мить замислився.

— Сієнна. Лікарка Сієнна Брукс.

Жінка всміхнулася.

— Ось бачите. У вас уже накопичуються нові спогади.

Біль у голові Ленгдона був майже нестерпний, а поле його периферійного зору залишалося розмитим.

— А що... що сталося? Як я сюди потрапив?

— Гадаю, вам слід відпочити, і, можливо...

— Як я сюди потрапив? — наполегливо спитав він, і апарат серцевого моніторингу знову пришвидшено запищав.

— Гаразд, тільки намагайтеся дихати вільно й розслаблено, — погодила лікарка Брукс, обмінявшись із колегою бентежними поглядами. — Я розповім. — І вона мовила підкреслено серйозним тоном: — Пане Ленгдон, три години тому ви зайшли, погано тримаючись на ногах, до відділення невідкладної допомоги й майже одразу зомліли; із рани на вашій голові сочилася кров. Ніхто й гадки не мав, хто ви і як сюди потрапили. Ви щось мимрили англійською, тому лікар Марконі попрохав мене допомогти йому. Я приїхала сюди з Англії в академічну відпустку.

Ленгдону здалося, що він прокинувся всередині картини Макса Ернста³. «Якого біса я опинився в Італії?» Зазвичай Ленгдон приїздив сюди в червні раз на два роки, щоби взяти участь у мистецькій конференції, але нині березень.

Заспокійливе вже діяло сильніше, і йому здалося, наче земне тяжіння дужчає з кожною секундою, намагаючись протягнути його

донизу крізь матрац. Ленґдон пручався цій силі, натужно підводячи голову й силкуючись не заснути.

Лікарка Брукс схилилася над ним, зависнувши в повітрі, наче янгол.

— Благаю, пане Ленґдон, — прошепотіла вона. — Травма голови є надзвичайно вразливою впродовж першої доби. Вам треба відпочити, інакше заподієте собі серйозної шкоди.

Раптом у динаміку внутрішнього радіо затріскотів чийсь голос.

— Лікарю Марконі?

Бородань натиснув на кнопку й відповів:

— Sì?

Голос у динаміку швидко заговорив італійською. Ленґдон не второпав, про що йшлося, але побачив, як лікарі обмінялися здивованими поглядами. Чи то були *тривожні* погляди?

— Momento, — сказав Марконі, завершуючи розмову.

— Що сталося? — спитав Ленґдон.

Йому здалося, що очі пані Брукс трохи звузилися.

— То був черговий із прохідної відділення невідкладної допомоги.

Хтось прийшов побачитися з вами.

У запамороченій голові Ленґдона блиснув промінець надії.

— Добра новина! Може, ця людина знає, що зі мною сталося.

На обличчі пані Брукс з'явився вираз невпевненості.

— Дуже дивно, що до вас хтось прийшов. Ми не знали, як вас звати, і ви навіть іще не зареєстровані в нашій системі.

Насилу долаючи дію заспокійливого, Ленґдон незграбно підвівся й сів у ліжку.

— Якщо хтось знає, що я тут, то ця людина має знати, що зі мною трапилося!

Лікарка Брукс поглянула на лікаря Марконі, і той негайно похитав головою й постукав по своєму годиннику. Жінка знову повернулася до Ленґдона.

— Це палата інтенсивної терапії, — пояснила вона. — Щонайраніше до дев'ятої ранку сюди не можна заходити нікому. За хвилину лікар Марконі піде гляне, хто то прийшов і що йому чи їй треба.

— А якщо це треба *мені*? — напосідливо спитав Ленґдон.

Пані Брукс терпляче всміхнулася і, прихилившись ближче, тихим голосом сказала:

— Пане Ленґдон, є деякі речі стосовно минулої ночі, про які ви не знаєте... стосовно того, що з вами трапилося. І, перш ніж із кимсь розмовляти, гадаю, вам не завадило б спочатку дізнатися про всі факти. На жаль, мені здається, ви ще недостатньо зміцніли, щоб...

— Які факти?! — прискіпливо спитав у неї Ленґдон, щосили намагаючись випрямити спину й вмотитися вище. Голка крапельниці боляче встромилася в його руку, і професорові здалося, що його тіло важить кілька сотень фунтів. — Усе, що мені відомо, — це те, що я перебуваю у флорентійському шпиталі і що коли тут опинився, то увесь час повторював фразу «Дуже вибачаюсь».

Раптом у Ленґдона з'явилася лячна думка.

— Може, я став винуватцем автомобільної пригоди? — спитав він. — Може, я комусь заподіяв шкоду?

— Ні, ні, — запевнила його лікарка. — Гадаю, що ні.

— Тоді що ж трапилося?! — настирливо спитав Ленґдон, змірявши обох лікарів розлюченим поглядом. — Я маю право знати, що відбувається!

Запала довга тиша, а потім лікар Марконі неохоче кивнув молодій колезі. Лікарка Брукс шумно зітхнула й підійшла до ліжка Ленґдона.

— Гаразд, я розповім вам те, що мені відомо, а ви мовчки й спокійно вислухаєте, домовилися?

Ленґдон кивнув, і цей рух голови знову спричинив гострий біль, який віялом розійшовся по його черепній коробці. Та професор не зважав на нього, нетерпляче чекаючи відповіді на своє запитання.

— Ну, по-перше, ось що... Рана на вашій голові не була спричинена нещасливим випадком чи автокатастрофою.

— Що ж, уже легше.

— Та не зовсім. Насправді вашу рану спричинила куля.

Серцевий монітор Ленґдона пришвидшено запищав.

— Перепрошую?!

Лікарка Брукс заговорила швидко, але впевнено:

— Об маківку вашої голови чиркнулася куля, і, скоріш за все, це призвело до контузії. Вам дуже пощастило, що ви не загинули. Якийсь сантиметр нижче, і... — Вона скрушно похитала головою.

Ленґдон отетеріло витріщився на неї. «Хтось вистрелив у мене?»

Раптом звідкись почулися сердиті голоси, почалася якась сварка. Здавалося, той, хто навідався до Ленґдона, не надто хотів чекати.

Майже одночасно професор почув, як важкі двері в дальньому кінці коридору з гуркотом розчинилися. І побачив, як до палати наближається якась постать.

То була жінка, вдягнена в чорну шкіру. Гарна й сильна, вона мала темне, зібране в короткі шипи волосся. Рухаючись із надзвичайною легкістю, наче її ноги не торкалися землі, жінка прямувала до палати Ленґдона.

Не вагаючись ані секунди, лікар Марконі став на порозі, заступаючи їй шлях.

— ferma! (Зупиніться!) — скомандував він, виставивши вперед долоню, наче полісмен.

Незнайомка, не вповільнюючи ходи, дістала пістолет із глушником, націлила його в груди лікареві Марконі й вистрелила чергою.

Почулося сичання пострілів.

Ленґдон із жахом дивився, як лікар Марконі незграбно позадкував до палати і, захопившись за груди, упав додолу, а на його білому халаті розпливлися плями крові.

[3](#) Художник-авангардист, один із провідних сюрреалістів і засновників техніки колажу.

Розділ 3

За п'ять миль від узбережжя Італії шикарна яхта, під назвою «Мендаціум», завдовжки двісті тридцять сім футів, йшла на двигуні, прорізаючи передранковий туман, що здіймався над легенькими й лінкуватими хвилями Адріатичного моря. Низький і малопомітний корпус судна був пофарбований у сірий колір гарматної бронзи, який надавав йому чітко вловимої загрозливої аури військового корабля.

Відваливши за яхту триста мільйонів американських зелених, її власник міг би пишатися тим, що вона мала всі причандали комфортабельного судна: гідромасажну ванну, кінотеатр, персональний батискаф і посадковий майданчик для гелікоптера. Однак усі ці земні блага мало цікавили власника судна, яке він отримав п'ять років тому. Він негайно позбувся більшості з них і змонтував на їхньому місці захищений шаром свинцю електронний командний центр, аналогічний до тих, які використовували в збройних силах.

Персонал оснащеної трьома закріпленими каналами супутникового зв'язку та додатковим комплексом наземних трансляційних радіостанцій керівної рубки яхти «Мендаціум» налічував майже дві дюжини людей — техніків, аналітиків й оперативних координаторів, які жили на судні, перебуваючи в постійному контакті з різними наземними центрами своєї організації.

До складу бортової системи безпеки судна входив невеликий підрозділ добре навчених військових, дві системи виявлення ракет, а також цілий арсенал найновіших видів зброї, які тільки можна було роздобути. Разом із допоміжним персоналом — коками, прибиральниками та обслугою — персонал яхти складав понад сорок людей. Фактично то була пересувна офісна будівля, із якої її власник здійснював управління своєю імперією.

Цей маленький, низенький чоловічок із засмаглою шкірою та глибоко посадженими очима був відомий своїм працівникам лише під прізвиськом Начальник. Його непоказна статура й безпосередні манери добре пасували особі, яка заробила грубенькі статки, надаючи купу приватних таємних послуг представникам тіньового маргінесу суспільства.

Його називали всіляко: і бездушним найманцем, і поплічником гріха, і агентом диявола, але він не був ані першим, ані другим, ані третім. Начальник лише надавав клієнтам можливість безкарно задовольняти свої амбіції та бажання, а те, що людство є гріховним за своєю природою, його мало турбувало.

Він не зважав на високоморальні протести своїх ганьбителів, бо його моральний компас мав чітко зафіксовані орієнтири. Свою репутацію — і сам Консорціум — Начальник збудував на двох золотих правилах:

1. Ніколи не давай обіцянок, які не зможеш виконати.
2. Ніколи не бреші клієнту.

Ніколи.

За всю професійну кар'єру Начальник жодного разу не порушив своєї обіцянки й жодного разу не скасував уже укладеної угоди. Під його слово можна було давати банківську позику — то була абсолютна гарантія, і, хоча траплялися контракти, про які він потім шкодував, у нього навіть думки не виникало скасувати їх.

Цього ранку, вийшовши на приватний балкон пасажирського салону своєї яхти, Начальник поглянув на морські хвилі й спробував придушити відчуття тривоги, яке нуртувало в його душі.

«Рішення, прийняті нами в минулому, є архітекторами нашого сьогодення».

Рішення, які Начальник прийняв у своєму минулому, забезпечили йому таке становище, із якого він міг успішно обійти будь-яку небезпеку й будь-яку пастку і при цьому вийти переможцем. Однак сьогодні, вдивляючись із вікна в далекі вогники на узбережжі Італії, він відчув невластиву собі нервозність.

Рік тому на цій яхті він ухвалив рішення, яке загрожувало поховати все, чого він досяг у житті.

«Я погодився надавати послуги не тій людині».

Тоді Начальник ніяк не міг цього знати, однак цей прорахунок призвів до купи непередбачених проблем, змусивши його кинути на передову своїх найкращих агентів із наказом робити все, що треба, для того, аби не дати затонути його кораблеві, який небезпечно накренився.

Начальник чекав новин від цілком конкретного агента-оперативника.

«Ваєнта», — подумав він, уявивши собі кремезну «спеціалістку» зі шпичастою зачіскою. Ваєнта бездоганно служила йому аж до цього завдання, але минулої ночі припустилася помилки, яка обернулася тяжкими наслідками. Останні шість годин вилилися в напружену боротьбу, у відчайдушну спробу відновити контроль над ситуацією.

«Ваєнта стверджувала, що її помилка стала результатом звичайного невезіння — голубка невчасно затуркотіла».

Однак Начальник не вірив у везіння й невезіння. Усе, що він робив, організовувалося таким чином, щоб виключити будь-яку випадковість та непевність. Уміння тримати все під контролем було його сильною стороною: передбачати кожен можливість, передчувати всіляку потенційну реакцію й формувати дійсність таким чином, щоб на виході здобути потрібний результат. Він мав бездоганну репутацію вправного майстра успішних таємних оборудок, яка забезпечила йому запаморочливу клієнтуру — мільярдерів, шейхів і навіть уряди в повному складі.

На сході слабке вранішнє світло вже поглинало зорі, що висіли найнижче над горизонтом. А на палубі стояв Начальник і терпляче чекав звістки від Ваєнти про те, що вона виконала своє завдання точнісінько так, як планувалося.

Розділ 4

На мить Ленґдону здалося, що час зупинився.

Лікар Марконі лежав нерухомо на підлозі, і з його грудей струменіла кров. Долаючи дію снодійного у своїй судинній системі, Ленґдон підвів очі на вбивцю зі шпичастою зачіскою, яка широким кроком долала останні ярди коридору до відчинених дверей його палати. Наблизившись до порога, вона зиркнула на Ленґдона і рвучко повернула пістолет у його бік, цілячись у голову.

«Зараз я помру, — збагнув Ленґдон. — Прямо отут і прямо тепер».

У невеликій шпитальній палаті пролунав оглушливий вибух.

Ленґдон відсахнувся, не сумніваючись, що в нього влучила куля, але то не був звук пострілу з пістолета нападниці. То взагалі був не постріл, а оглушливий удар дверей, що зачинилися, коли лікарка Брукс кинулася на них усім тілом і замкнула.

Із вираченими від страху очима жінка різко крутнулася на п'ятах, сіла навпочіпки біля свого колеги й перевірила його пульс. Лікар Марконі закашлявся й викашляв із рота кров, яка тоненькими цівочками потекла по щоці крізь його густу бороду. А потім він сіпнувся й обм'як.

— *Enrico, no! Ti prego!* (Енріко, ні! Благаю тебе!) — закричала вона.

А ззовні об метал дверей дзвінко ляснула черга куль. Коридор заповнився стривоженими криками.

Тіло Ленґдона так-сяк рухалося, бо паніка й інстинкт самозбереження остаточно здолали дію заспокійливого препарату. Коли він незграбно вибирався з ліжка, його праве передпліччя різонув пекучий біль. На мить йому здалося, що то куля пробила двері і влучила в нього, але, поглянувши вниз, збагнув, що то від його руки відірвалася крапельниця. Зі рваного отвору в передпліччі стирчав пластмасовий катетер, і з нього вже витікала тепла кров.

Нарешті Ленґдон отямився.

Лікарка Брукс і досі сиділа навпочіпки біля тіла Марконі, намагаючись намацати його пульс; її очі наливалися слізьми. А потім у ній наче клацнув якийсь перемикач: вона рвучко підвелася й обернулася до Ленґдона. Вираз обличчя пані Брукс змінився. Її риси

набули рішучості й твердості досвідченого лікаря-невідкладника, який мав здолати критичну ситуацію.

— Ідіть за мною, — наказала вона Ленґдону.

І з цими словами лікарка Брукс ухопила Ленґдона за руку й потягнула через кімнату. У коридорі лунали хаотичні звуки й стрілянина. Він рушив уперед на хитких ногах, його розум прояснився й був насторожі, але тіло, накачане великою дозою заспокійливого препарату, слухалося погано й повільно. «Мерщій!» Стопами він відчував прохолоду кахлів підлоги, а тоненька шпитальна сорочка ледь затуляла його тіло шість футів заввишки. Іще Ленґдон відчував, як із його передпліччя стікає кров, утворюючи в напівзігнутій долоні маленьку калюжку.

Кулі вгризалися в масивну ручку дверей, коли лікарка Брукс безцеремонно заштовхала Ленґдона до невеликої туалетної кімнати. Вона вже зайшла туди слідком за ним, але раптом зупинилася, рвучко обернулася і, кинувшись до стола, вхопила закривавлений твідовий піджак професора.

«Та на біса він мені здався!» — подумав Ленґдон.

Лікарка повернулася, стискаючи в руках піджак, і швидко замкнула двері туалету. Саме тієї миті зовнішні двері палати з тріскотом розчахнулися.

Молода лікарка швидко оцінила ситуацію й так само швидко прийняла рішення. Широким кроком вона перетнула невеликий туалет, підійшла до дверей навпроти і, рвучко розчинивши їх, вивела Ленґдона до прилеглої кімнати для одужуючих. Позаду них знову почулися постріли. Лікарка Брукс вистромила голову в коридор і, швидко схопивши Ленґдона за руку, потягнула його до сходів. Від різкого руху в професора запаморочилося в голові, і він відчув, що може зомліти будь-якої миті.

Наступні секунд п'ятнадцять були суцільною розмитою плямою: вони спускалися сходами... він спіткнувся... упав. Гупання крові в голові Ленґдона було майже нестерпним. Його зір затуманився, м'язи стали повільними й неслухняними, кожен рух був наче вповільнений.

А потім повітря враз стало прохолодним.

«Я надворі».

Коли лікарка Брукс квапливо вела його темною алеєю геть від будівлі шпиталю, Ленґдон наступив на щось гостре й упав, боляче

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ